

ת"פ (נתניה) 53441-02-24 - מדינת ישראל נ' אמיר סרוגי

ת"פ (נתניה) 53441-02-24 - מדינת ישראל נ' אמיר סרוגישלום נתניה

ת"פ (נתניה) 53441-02-24

מדינת ישראל

יחידת תביעות שלוחת נתניה ע"י

נגד

אמיר סרוגי

ע"י ב"כ עו"ד אבי כהן ועו"ד נוראן עבאסי

בית משפט השלום בנתניה

[17.06.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל

ב"כ עוה"ד

גזר דין

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בהסדר טיעון דיוני בביצוע עבירות כדלקמן: נהיגה פוחזת של רכב, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); פריצה לרכב בכוונה לגנוב, לפי סעיף 413 סיפא לחוק העונשין; גניבת רכב בצוותא, לפי סעיף 413 לחוק העונשין; כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) + 12(4) לחוק הכניסה לישראל, התשיב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל); נהיגה ללא רישיון נהיגה - מעולם לא הוציא, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה (נ"ח), התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); ובנהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי (נ"ח), התשי"ל-1970 (להלן: פקודת הביטוח).
2. בין הצדדים לא גובשה הסכמה לעניין העונש שראוי שיושת על הנאשם והצדדים טענו בעניין זה כראות עיניהם וכמיטב שיקול דעתם המקצועי. עובדות כתב האישום המתוקן
3. ביום 19.2.2024 בשעה 23:00 או סמוך לה, הנאשם שהוא תושב האזור ולא החזיק באישור כניסה או שהייה בישראל כחוק, הגיע ברכב בצוותא עם אחרים לעיר נתניה.
4. הנאשם והאחרים התפרצו לרכב חונה תוך גרימת נזק למנעול הדלת ונכנסו אל הרכב. אחד מהמעורבים פירק את חובק ההגה והסוויץ וחיבר מחשב רכב בתא המנוע, וכן אחד מהם שינה את הספרה 0 בלוחית הרישוי לספרה 8.
5. בהמשך, נסע הנאשם ברכב הגנוב, ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, לעבר מעבר אליהו, שם נחסמה הדרך על ידי מחסום שהציבו השוטרים.

6. הנאשם שנהג ברכב הגנוב נעמד מאחורי שיירת כלי רכב, וברגע שנצמדה אליו ניידת משטרה, החל בנסיעה מהירה לעבר המחסום שם עמד שוטר, ביצע עקיפה של כלי רכב וסטה לכיוון חניון סמוך. אז פגע הנאשם בשער החניון וזאת בעוד שוטר כורז לו לעצור.
7. חרף האמור המשיך הנאשם בנסיעתו הפרועה בתוך מתחם החנייה עד שאיבד שליטה ופגע במיגונית בטון בחניה. כתוצאה מכך, הרכב הגנוב הושבת. טיעוני הצדדים לעונש
8. המאשימה בטיעוניה עמדה על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים ובהם זכותה של המדינה לברור את הנכנסים לשטח המדינה והפגיעה בזכות הקניין. כן והדגישה כי תופעת הכניסה לישראל מצד שוהים בלתי חוקיים בכוונה לפגוע ברכוש הציבור, הפכה לנפוצה ומחייבת ענישה מרתיעה, בפרט במקרה כגון דא כאשר הנאשם נהג ברכב הגנוב על אף שהוא אינו מורשה לנהיגה והעמיד בסיכון המשתמשים בדרך ואת השוטרים שעמדו במחסום. לפיכך, ובהתבסס על פסקי דין המשקפים לטעם המאשימה את מדיניות הענישה המקובלת, אליבא המאשימה יש לקבוע את מתחם הענישה בין 18-36 חודשים לצד ענישה נלווית.
9. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם, זקפה המאשימה את גילו של הנאשם והיותו נעדר הרשעות קודמות, כמו גם ההודאה ולקייחת האחריות, שיש לתת להם משקל מועט בנסיבות תיק דנן. מטעמים אלו, העונש המתאים לנאשם, כך לעמדת המאשימה הוא 20 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי.
10. מנגד טענה ב"כ הנאשם כי המתחם אליו עותרת המאשימה מחמיר יתר על המידה ואינו הולם את נסיבות ביצוע העבירות ואף לא את הפסיקה הנוהגת. בתוך כך נטען כי על אף שהעבירות בוצעו ביחד עם אחרים, חלקו של הנאשם מצומצם, בין השאר מכיוון שהוא אינו המוח העברייני שתכנן את ביצוען של העבירות, הוא לא זה שהתפרץ בפועל לרכב אלא שקיבל את הרכב הגנוב מאחרים. באשר לעבירות הנהיגה, ביקשה ההגנה לתת משקל לעובדה האירוע הסתיים בתאונה עצמית וללא פגיעה בגוף ובנפש וכל היותר בנזק לרכוש שנגנב. לכן, אליבא ההגנה, את מתחם העונש יש לקבוע 14-24 חודשים.
11. באשר לקביעת העונש בגדרי המתחם התייחסה ההגנה לנסיבות רבות המצדיקות לטעמה התחשבות בגזירת הדין, בין אלו מנתה את גילו של הנאשם, מצבו הרפואי, העדר הרשעות קודמות, נטילת האחריות ונסיבות משפחתיות כמו גם המצוקה הכלכלית הקשה שהיא העומדת ברקע לביצוע העבירות (טענ/3 - טענ/4). כן ביקשה ב"כ הנאשם לתת משקל מוגבר לשיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק, ובכלל זה, מסירת שמותיהם של שותפיו לעבירה (טענ/1-טענ/2). ולסיום טענה ב"כ הנאשם כי אי נקיטת הליכים משפטיים נגד השותפים משמעותה אכיפה בררנית המצדיקה הקלה בעונש, עד כדי סטייה ממתחם הענישה.

12. משכך, העונש הראוי לנאשם, כך לדברי באת כוחו הוא 12 חודשי מאסר. כמו כן, ביקשה ב"כ הנאשם להימנע מהשתתפות פיצוי כיוון שחברת הביטוח שילמה לנפגע העבירה מלוא נזקיו.
13. בהתייחס לטענת ההגנה לאכיפה בררנית השיבה המאשימה כי הפרטים שמסר הנאשם נבדקו על ידי היחידה החוקרת, אך לא הובילו לממצאים שמאפשרים את חקירתם באזהרה וממילא לא מאפשרים העמדתם לדין.
14. הנאשם בדברו האחרון אמר: "מתנצל, לא התכוונתי לזה. הייתי במצוקה כלכלית קשה. הייתי זקוק לכסף בגלל שלא היתה לי עבודה, וגם הנסיבות של המלחמה, מתנצל. אני משלם שכר לימודים של אחיו ואחותי באוניברסיטה, אבי חולה. מתנצל, לא אחזור על זה".
- דיון והכרעה
- קביעת מתחם העונש ההולם
15. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנהוגה, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.
16. הנאשם במעשיו פגע בעוצמה רבה מאוד בערכים החברתיים המוגנים שעניינם שמירה על רכוש הפרט והגנה על תחושת ביטחונו. כן פגע הנאשם בזכותה של המדינה לקבוע את הבאים בשעריה במטרה להגן על ביטחון המדינה והציבור.
17. הצורך בהגנה על הערכים המוגנים ועל גבולות המדינה, מתחדד בימים אלו, שעה שמדינת ישראל מתמודדת חודשים ארוכים עם תוצאותיה של מתקפת טרור רצחנית, שהובילה למלחמת "חרבות ברזל" ולהתחממות בגזרות אחרות כמו גם לפיגועים בתוך תחומי המדינה. לא יהיה זה מופרז לומר כי המצב הביטחוני בארץ הגיע לשיא חסר תקדים, ולצערנו הרב, אירוע רודף אירוע ועוד אחד, והמחיר כבד מנשוא.
18. צוק העיתים ממחיש ביתר שאת את ההכרח לשמור על גבולות המדינה ועל ביטחון האזרחים כמו גם הצורך להבטיח כי המשאבים המוגבלים של כוחות המשטרה והצבא יופנו לטיפול בראש ובראשונה למשימות הביטחון.
19. לא זו אף זו, אף במנותק מהזמן והמקום בו אנו נמצאים, הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים במקרה דנן גבוהה. עבירות רכוש המבוצעות על ידי תושבי שטחים המנצלים את הפרצות בגדר כדי לפגוע ברכושו של הציבור הישראלי, הפכו זה מכבר לתופעה נפוצה, נפוצה מידי. עבירות מעין אלו, פוגעות בתחושת הביטחון האישי ומסבות נזקים רבים לאזרח שרכושו נפגע או נגזל ולציבור בכללותו, והן מעסיקות ללא הרף את גורמי אכיפת החוק ולטיפול בעבריינות זו מוקצים משאבים רבים.

20. הפגיעה הקשה בתחושת הביטחון האישי של אזרחי המדינה, כמו גם הנזק הממוני הישיר והעקיף שנגרם כתוצאה מתופעה עבריינית זו, אותה הגדיר בית המשפט העליון כ"מכת מדינה", הוכרה, עוד הרבה לפני מלחמת חרבות ברזל, כמצדיקה, ככלל, הטלת עונשי מאסר מחמירים לצד רכיבים כלכליים, שיהיה בהם כדי להרתיע מפני ביצועם. ואפנה בהקשר זה לדוגמה לרע"פ 2366/10 גבאלי נ' מדינת ישראל (13.4.2010):
- "המעשים המיוחסים למבקש הם חמורים ביותר ומבטאים זלזול בחוק וברכוש הזולת. במקרה זה יש לתת משקל מכריע לאינטרס הציבורי שמחייב ענישה מרתיעה למיגור "מכת המדינה" של גניבות. יפים לענייננו דברי חברי השופט א' רובינשטיין בע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל (15.5.2006): "למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש ומכת המדינה שאלה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ביום 12.5.96) כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיונים בראיה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך" (ראו גם רע"פ 10116/06 כהן נ' מדינת ישראל (לא פורסם 17.12.2006); ע"פ 2725/03 עבדיה נ' מדינת ישראל (לא פורסם 23.10.2003).
21. בהתאם למדיניות הענישה המחמירה אותה התווה בית המשפט העליון, העיון בפסיקה המקובלת ילמדנו כי קיים מדרג חומרה בהתאם לנסיבות וסוג הרכב שנגנב, בין אם מדובר ברכב ממונע, קטנוע או נגרר. נסיבות שמחמירות את המתחם באופן דרסטי הן ביצוע בצוותא חדא או תוך שימוש באמצעים מתוחכמים ובמיוחד, כשנלוות לעבירות הכניסה לישראל ולעבירות הרכוש עבירות שעניינם נהיגה כגון: נהיגה פוחזת ברכב ועבירות מתחם תעבורה.
22. באשר לנהיגה הפוחזת ברכב וללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, שפוטנציאל הסיכון שבא גבוה, סיכון שלא אחת מתממש ומביא לפגיעות בגוף ובנפש. אין לי אלא להפנות לע"פ 1919/22 מקדשי נ' מדינת ישראל (2.8.2022) שם נאמרו הדברים הבאים:
- "תופעת המרדפים אך החמירה, יצאה מתחומי הנגב ונפוצה בכל הארץ. הצבת מחסום משטרה הפכה למרבה הצער למלאכה שיש סיכון בצידה, ועל הענישה בעבירות הכרוכות במרדף לשקף את תרומת בתי המשפט בהגנה על הציבור ועל השוטרים העושים מלאכתם. כפי שנאמר פעמים רבות בפסיקה, "חברה מתוקנת לא יכולה להשלים עם תופעות של נהיגה פראית וביריונית אשר מסכנת את ביטחון ציבור הנהגים ועוברי הדרך" (ע"פ 1925/14 עלוש נ' מדינת ישראל (8.2.2015) [פורסם בנבו]; ע"פ 1641/13 סביח נ' מדינת ישראל (31.12.2014) [פורסם בנבו]; ע"פ 6059/15 סלאמה נ' מדינת ישראל (10.8.2016) [פורסם בנבו])."
23. בהתאם לשיקולים אלו, לרוב, כאשר מדובר בביצוע של עבירות כניסה לישראל שלא כחוק וגניבת רכב "פשוטות" ללא עבירות נלוות, נהוג לקבוע את הגבול התחתון של המתחם ב 12-14 חודשי מאסר, בעוד שהגבול העליון משתנה ומתחיל ב - 24 חודשים ולמעלה מכך, וזאת עבור כל אירוע. ובעבירות שאף כוללות נהיגה פוחזת המסכנת את הציבור ישנה קריאה ברורה של בית המשפט העליון להחמיר בענישה.

24. טרם אפרט את פסקי הדין אותם מצאתי כרלבנטיים לענייננו מספר הערות. הראשונה, חלק מהדוגמאות עוסקות במקרים חמורים וחלק פחות, הדבר ידוע ונלקח בחשבון. השנייה, ראוי לטעמי להבחין במדיניות שננקטה ערב מלחמת "חרבות ברזל" שנכפתה עלינו לאחר מתקפת הטרור הרצחנית של השבעה באוקטובר, לזו הננקטת מאותה שבת שחורה והלאה המלמדת על החמרה בענישה. הערה אחרונה, יש לזכור כי מדיניות הענישה הנהוגה היא רק פרמטר אחד מבין כלל השיקולים אותם מביא בחשבון בית המשפט בקביעת המתחם והדגש מושם על העבירה בנסיבותיה.

25. ראו: רע"פ 1123/18 דבארי נ' מדינת ישראל (14.3.2018); רע"פ 9269/17 אבו עישא נ' מדינת ישראל (15.1.2018); ע"פ 63242-10-20 קבהא נ' מדינת ישראל (16.11.2020); ע"פ 60489-11-19 אבו עראם נ' מדינת ישראל (17.2.2020); ת"פ 55398-12-20 מדינת ישראל נ' סרחאן (15.3.2021); ע"פ 7163/13 כסוואני נ' מדינת ישראל (3.8.2014) - בצוותא עם ע"פ 2333/13 סאלם נ' מדינת ישראל; ת"פ 43611-01-24 מדינת ישראל נ' מוצלח (25.3.2024) - הוצג על ידי המאשימה; ת"פ 46463-05-23 מדינת ישראל נ' חרפוש (18.2.2024) - הוצג על ידי המאשימה; ת"פ 4779-12-21 מדינת ישראל נ' שמעה (11.1.2023) - הוצג ע"י המאשימה; ת"פ 65185-06-23 מדינת ישראל נ' עבדה (7.11.2023) - הוצג על ידי ההגנה; ת"פ 38633-01-23 מדינת ישראל נ' יאסין (5.6.2023); ת"פ 12563-02-23 מדינת ישראל נ' סעיד (18.6.2023); ת"פ 55712-12-22 מדינת ישראל נ' אלסודי (4.7.2023) ות"פ 34743-04-22 מדינת ישראל נ' אבו גלוס (30.10.2022).

26. ועתה לבחינת העבירה בנסיבותיה. המקרה שלפני בעל מאפייני חומרה רבים. הנאשם נכנס לישראל ושהה בארץ ללא אישור מתאים לכך בתקופת מלחמת חרבות ברזל. הנאשם בצוותא עם אחרים פעל כדי לפגוע ברכושו של הציבור הישראלי, מתוך רצון לגרוף רווח על חשבון אזרחי המדינה.

27. עסקינן בעבירות הדורשות רמת תחכום ותעוזה רבה, בפרט בימי מלחמה שידוע לכל כי ישנה החמרה באכיפה. כמו כן, קדמו לביצוע העבירות תכנון ומחשבה מוקפדת. העבירות בוצעו בשעת לילה, אז הסיכוי להיתפס קטן יותר, וברשותם של הנאשם והאחרים היה מחשב רכב שנועד להקל על מעשי הגניבה. וכפי שהסביר הנאשם בחקירותיו במשטרה, שהוגשו על ידי ההגנה (טענ/1), הכל עניין של דקות ספורות כשיודעים את ה"עבודה".

28. בניגוד להגנה, אינני סבורה כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירות מצומצם או מופחת. מדובר בחבורה שפעלה בצוותא, ומהודאתו של הנאשם הדברים אף עולים בבירור. הנאשם נכנס לישראל בידיעה כי עתיד לגנוב רכב, הכניסה הייתה דרך פתח בגדר, משם אספו אותו אנשים ברכב, עד לנתניה. וכאשר נמצא הרכב הנכסף, כל אחד מהמעורבים לקח חלק בתוכנית העבריינית, אחד פרץ לרכב והניע אותו, אחד שינה את המספר בלוחית הזיהוי כדי לטשטש עקבות ולמנוע את גילוי העבירה, ותפקידו של הנאשם היה לנהוג ברכב הגנוב ולהעבירו לשטחים תוך התחמקות מעיניהם הבוחנות של רשויות אכיפת החוק. זהו אינו תפקיד שולי או זניח אלא תפקיד עיקרי ומרכזי, חוליה בלעדיה אין בשרשרת ביצוע העבירות.

29. עוד בעניין זה, יוער כי טענות ההגנה לפיהן הנאשם קיבל את הרכב הגנוב חורגות מעובדות כתב האישום ואינם בבחינת עובדה מוסכמת על הצדדים. נדמה כי צריך להזכיר מושכלות יסוד. עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם מהוות את הבסיס לגזר הדין, אלו מחייבות הן את המאשימה והן את ההגנה בטיעוניה, וחזקה על האחרונה, שלא השמיטה על עובדה או נסיבה שיש ביכולתה לסייע לנאשם. הודאה בעובדות כתב האישום מתוקן, משמע כי לא נותר עוד מחלוקות עובדתיות הנדרשות להכרעה.
30. בסופו של דבר, הנאשם נותן את הדין על מספר עבירות ובכלל גניבת רכב בצוותא, על כל המשתמע מכך, אינני נדרשת לקבוע האם הנאשם הוא המוח העברייני או הכוח. משנכנס אדם למעגל המבצעים בצוותא, למידת מעורבותו והיקפה אין השפעה על אחריותו הפלילית והוא נושא באחריות משותפת למעשים ותוצאותיהם.
31. נתקדם. לנאשם הייתה שליטה מלאה על מעשיו, והיה ביכולתו לחדול מביצוע העבירות בכל שלב ושלב, והוא לא רק גנב בצוותא את הרכב עם אחרים ושהה בישראל שלא כדין, אלא שביודעין הלה נהג ברכב בהיותו בלתי מורשה לנהיגה וללא ביטוח. אם חלילה וחס, היה הנאשם גורם לתאונה עם נפגעים, ולנוכח נהיגתו הפרועה והניסיון לחמוק מהשוטרים, ברור כי נטל על עצמו סיכון שכזה, הרי שמטבע הדברים לנפגע התאונה לא היה כיסוי ביטוחי.
32. יתרה מזאת, הנאשם הבחין במחסום, וכאשר נצמדה אליו נידת משטרה הוא החל בנסיעה מהירה לעבר המחסום, שם עמד שוטר. במקום להישמע להוראות ולעצור את הרכב, ביצע הנאשם עקיפה של רכב אחר, החל בנסיעה לכיוון חניון, פגע בשער והמשיך בנסיעה פרועה בתוך החניון עד שאיבד שליטה ונכנס במבנה בטון.
33. התנהגות זו מלמדת על זלזול בוטה בחוק ובממונים על אכיפתו, באדישות לאפשרות הפגיעה הפיסית בשוטרים ובאזרחים אחרים, עשה הנאשם ככל שביכולתו למלט את עצמו, ורק בדרך נס תוצאות האירוע אינם הוות אסון. מצב בו הצבת מחסום על ידי גורמי אכיפת החוק וקריאה לעצור מתפרשת אצל הנאשם ואחרים כהמלצה, אינו מתקבל על הדעת. תפיסה שגויה לפי קריאתו של שוטר היא בגדר המלצה יש לעקור מן השורש, ואין אלא להשיג מטרה זו בדרך של ענישה ראויה.
34. לאור כל האמור ובהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, מידת הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע את מתחם העונש בין 18-36 חודשים.
35. באשר לרכיבים הנלווים. ככלל, מקום שבו בוצעו העבירות ממניע כספי גרידא וכוללות נהיגה פרועה, ובכדי לשרת את תכלית ההרתעה יש להטיל קנס כבד שיהווה תמריץ נגד התועלת הכלכלית שהופקה מביצוע העבירה וכן יש להורות על פסילת רישיון הנהיגה, לכל הפחות על תנאי. אולם, מכיוון שהמאשימה לא התייחסה לשני רכיבים אלו, בית המשפט לא ישים עצמו יותר קטגור מהקטגור.

36. באשר לפיצוי נפגעת העבירה- נכון כי חברות הביטוח מפצות את נפגעי העבירה בגין הנזק שנגרם לרכושם, במקרה דנן, גניבה והשבתת הרכב, אולם אין בכך לשלול כליל את הצורך לפצות את נפגעי העבירה. ולא למותר להזכיר כי עבירות מעין אלו גורמות להפסדים, לא רק ממונים, להעלאת מחירי הפוליסה, אלא יש בהם אלמנטים של עוגמת נפש וטרדה רבה. לכן, מקובלת עליו עמדת המאשימה כי יש מקום לפיצוי נפגעת העבירה שאינו בבחינת מיצוי כלל סעדיה.
- גזירת העונש המתאים לנאשם
37. לא מצאתי כי קיימים שיקולים לסטייה מהמתחם לקולה או לחומרה, לפיכך, יש לקבוע עונשו של הנאשם בתוך המתחם תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א' לחוק העונשין) כדלקמן:
38. הנאשם יליד 1994, אין לחובתו הרשעות קודמות, לדבריו עוזר בפרנסת המשפחה ובפרט בתשלום לימודיה של אחותו.
39. הנאשם הודה מיד עם מעצרו וכן בחקירתו באזהרה (טענ/1-טענ/2). הלה שיתף פעולה עם רשויות החוק, מסר פרטים אודות התכנון של העבירות, וכן מסר את שמותיהם של שותפיו, ולפחות חלקם. בהמשך הודה הנאשם בפני בית המשפט, לקח אחריות על מעשיו והביע צער וחרטה. היה בהודאה זו לחסוך בזמן ציבורי ובמשאבים הכרוכים בניהול ההליך.
40. באשר לטענה בדבר אכיפה בררנית, המצדיקה לטעם ההגנה סטייה ממתחם הענישה. שמעתי בקשב רב בקשה זו, אך לא אוכל לקבלה. ככלל הנטל על הטוען לאכיפה בררנית פסולה הוא כבד, שכן עומדת למאשימה חזקת התקינות המנהלית. ובענייננו, הנאשם אכן סיפק פרטים אודות שותפיו לעבירה ואכן הם לא הועמדו לדין. אולם, המאשימה הצהירה כי הדבר נעשה לאחר שכיוון חקירה זה מוצה, ובדיקות שערכה המשטרה הובילו לממצאים שאינם עולים בקנה אחד עם טענות הנאשם. טענת ההגנה לפיה, ייתכן מאמץ נוסף של המשטרה וביצוע פעולות נוספות, היה מוביל לתוצאה שונה, היא בגדר סברה.
41. כך או אחרת, כפי שנקבע לא אחת, אין בהחלטת רשויות התביעה להעמיד לדין חלק מהמעורבים בביצוע עבירה, בין אם באותה פרשייה ובין אם באחרת, כדי לבסס טענה של אכיפה בררנית. ההסבר שסיפקה המאשימה, מקובל עליי, לא מדובר באכיפה בין אנשים דומים או מצבים דומים ולא עלה בידי ההגנה להראות כי ההבחנה בין המעורבים השונים מבוססת על שיקולים בלתי עניינים של המאשימה. ההפך הוא הנכון. מדובר בהבחנה בין שונים המבוססת על החלטה מקצועית ביחס לתשתית הראייתית. מכאן, שדין הטענה להידחות.
- תוצאה
42. לאור כל האמור אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר בהתאם לרישומי שב"ס.
- ב. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות על פי חוק הכניסה לישראל ועבירות על פי פקודת התעבורה.
- ג. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים עבירות רכוש ועבירה של נהיגה פוחזת של רכב וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.
- ד. הנאשם ישלם פיצוי בסך 1,800 ₪ למתלוננת ע.ת 1 אשר ישולם עד לא יאוחר מיום 1.9.2024.
- כאמור, היה מקום להשית על הנאשם גם קנס וגם פסילה בפועל ועל תנאי, אך בית המשפט לא יחמיר בענישה מעבר לעתירה העונשית של המאשימה, גם אם בטעות יסודה.
- ניתן בזאת צו כללי למוצגים.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.
- ניתן היום, י"א סיוון תשפ"ד, 17 יוני 2024, במעמד הצדדים.